

* * *

Не сказано тисячу слів,
Що мав мені тато сказати...
І сотні заплутаних снів
Я так і не зміг розгадати.

Не зроблено тисячу справ,
Що мали б робити ми разом,
Якби вічним сном він не спав!..
Аж серця стискаються м'язи...

Не пройдено тисячі миль, –
Дорогу я сам прокладаю.
У вічній розлуці хоч вий!
Із небом нічим розмовляю...

Я плачу у парі з дощем,
Далеко спочив він від мене...
Багато років давить щем!
Ми різних світів полонені...

* * *

Цілуй мене жадібно й гаряче,
Як наче це робиш уперше.
Бо серце сумує і плаче,
Коли є між нами межі.

Цілуй мене палко й нестримно,
Щоб бігли мурахи по шкірі...
Я ночі рахую самотньо-зимні,
На щастя чекаю і вірю.

Цілуй мене ніжно й грішно,
Відчуй мого тіла трепет.
І хай не чекають всі інші...
«Люблю тебе», – чуєш шепіт?